



יכול להנות מהכוכבים, נוסע מחוץ לעיר, בכביש הררי מתפתל או בין הפרדסים, אתה ממש חי את סביבתך ומרגיש אותה, ואפילו יכול להנות מריחה. כל נסיעה בלי גג היא טיול. ביחוד בקיץ, מה שמסביר את היתרבות הגיפים דווקא בקיץ. "כיף" כזה אפשר למצוא רק בנסיעה באופנוע או במכונית ספורט, שם יש את ה"בונוס" של ההנאה מהנהיגה. או למה דווקא גיפ?

גיפ בסיגנון ארוחה ביתית

זה מה שמכניס את האינפלציה לתמונה. מכונית, וזכרים, עולה רבע מיליון לירות. לא שגיפ חדש עולה בזול — גם זה סיפור של 150,000 לירות. אבל מי בכלל מדבר על גיפ חדש. בן-אדם עושה לו חשבון פשוט: נכון שבנוזן עולה לי פי שניים, אבל כשכל הגיפ עולה לי מכסימום חמש-עשרה אלף לירות — זה שווה.

מחיר-של גיפ זה כמו מחיר של ארוחה; אם אתה הולך לשוק, קונה מה שנקרא "מצרכי-סוד" והולך להכין אותה בבית זה יוצא אחרת ממה שעולה אותה ארוחה במסעדה של ארבעה מזלגות.

אם אתה יודע איך לשפץ גיפ ישן, וזה מה שעושים רוב החבריה שיש להם גיפ בתל-אביב, אז הסיפור כולו הוא ממש זול; אפשר למצוא גיפ בגיל העמידה באלף עד חמש-אלפים לירות. הגיפים בנויים למלחמה ולעבודה, וזה עושה אותם פשוטים, חזקים ואמינים; אין בהם הרבה מה שיתבלה, ואם משהו כבר נישחק הרי שזה אחרי מאות-אלפי קילומטרים. המלחמות, שביאו את הגיפ לארץ, הותירו אחריהן גם שפע של חלקי-חילוף. בהשקעה של עוד עשרת אלפים לירות אפשר לקנות את כל החלקים שדרושים כדי להפוך גיפ "עומד" לגיפ אחרי "טסט".

המיבנה הפשוט של הגיפ, ומיעוט החלקים מאפשרים גם למכונאי שלא עבר קורס אצל "פרארי" לשפץ גיפ במורידיו. לחסידי ה"עשה זאת בעצמך" זה יכול להיות הסטאו הכי טוב.

המחיר לא כולל כלי-נשק

לקנות גיפ מוכן זה לא לעניין; גיפ שמשפצים לבד מקבל משהו מהאישיות של מי שמשקיע בו את נשמתו. כמו שבמסעדת יוקרה אתה משלם עבור השירות — בגיפ משופץ עיקר הרווח של הסוחר הוא על השיפוץ — שם הוא עושה את ה"מכה". הוא עולה בערך פי-שלוש, אם לא יותר.

אם כל זה עשה לך חשק לשפץ גיפ, כדאי לך להתחיל לחפש במושבים, כי שם עדיין אפשר אולי למצוא איזה גיפ נטוש שאפשר להתחיל לעבוד עליו. במוסכים הגיפים כבר לא זולים כמו שהיו לפני הקיץ. גם במיכרוים של משרד הביטחון, שם נמכרים עודפי גיפים כבר אי-אפשר למצוא "מציאות" אחרי ה"בום" של קיץ '78.

התחיה של הגיפ אינה תופעה יחודית ישראלית; בארה"ב ובמערב-אירופה משמש הגיפ את חברת-השפע. אלא ששם הוא לא משמש לנסיעות בעיר. אמנם אין להם קיץ, אבל יש להם סופשבוע ארוך והגיפ ממלא שם את תפקידו כגורר-סירות, קרוונים, קרוונות-סוסים ומכוניות מירוץ.

בארה"ב הוא משמש רק לסוגי off-road-sport שונים, כדוגמת ה"ראלי". הגיפ האמריקאי של היום אמנם דומה בסיסית לגיפ שמורכב בארץ, אלא שניתן להשיגו היום עם מנוע וי"8, הילוכים אוטומטיים, מיוזג-אוויר, הצתה אלקטרונית, כיסוי מבד גינס "לוויס" וכו'.

עבור אלה מכם שרוצים גיפ, אבל שיהיה משהו מיוחד באמת, פיתחה לאחרונה החברה האיטלקית למבורגיני, המתמחה ביצור מכוניות ספורט אקזוטיות, כלי-רכב מדברי הניראה כמו בן-כלאיים של גיפ וביץ-באגי. המפלצת נקראת "ציטה", מצוידת בצמיגי בלון ענקיים, מנוע וי"8 ואפשרות להתקנת מקלע או משגר טילים-נגד-טנקים. התוספת האחרונה לפי בחירת הלקוח. לציטה המסוגלת להגיע למהירות של 100 קמ"ש בחול ו-170 קמ"ש על כביש, יש רשימת ממתנים ארוכה — רובם ככולם שייכים לנסיכויות הנפט. המחיר — מיליון וחצי לירות, כולל מיסים, אבל לא כולל כלי-נשק.

הגיפ הפך לחיה-עירונית. יחד עם בוטיק-הגינס וסניפי הבנקים החדשים מהווה הגיפ סמל תל-אביבי חדש. זו חיה מסוכנת, ספורטיבית, זולה לקנייה, אך צורכת פי-שניים דלק ממכונית בינונית רגילה